

Podcast 257 Leef met ogen open voor de komst van de Heer

“Wees waakzaam want je weet niet op welk moment de Heer komt”

Transcript

Uit het evangelie volgens Mattheus: Weest waakzaam want gij weet niet op welke dag uw Heer komt. Weet dit wel, als de Heer des huizes wist in welke nachtwaken de dief zou komen, zou hij waken en in zijn huis niet laten inbreken. Daarom weest ook gij dus bereid, want op het uur dat gij het niet vermoedt, ...komt de Mensenzoon.

Vrienden! Zalig nieuwjaar. Dat klinkt een beetje voorbarig... ..maar de kerkelijke kalender geeft een nieuw jaar aan. We beginnen met de Advent. Dat is het begin van het nieuwe kerkelijk jaar.

En vandaag eerste Adventszondag. Tijd van verwachting, van stilte, die toch zindert van kaarslicht, dat het donker weliswaar niet verdrijft, maar wel breekt. Een tijd waarin de kerk ons herinnert aan iets wat we zo gemakkelijk vergeten. Dat de wereld onderweg is. Dat de geschiedenis een richting heeft. Dat het niet allemaal ronddraait in kringetjes... Maar dat we werkelijk ergens naartoe gaan. De geschiedenis heeft een eindbestemming, in ons menselijk leven ook.

En God zwijgt niet en is niet afwezig, maar Hij komt. En wat opvallend is, misschien zelfs wel een beetje schurend, is dat de kerk ons niet alvast een warm kerstgevoel aanbiedt, als voorproefje, geen kribbe geen engelengezang, geen romantiek.

Nee, zo opent Advent met woorden van van waakzaamheid, van urgentie van bijna van onrust. Want wat staat er? Wees waakzaam want je weet niet op welk moment de Heer komt. Dat is heel typisch katholiek overigens.

Voordat we de vreugde van Christus komst kunnen omhelzen, moeten onze ogen eerst geopend worden. Het christelijk leven begint altijd met een ontwaken. Je raakt je geloof doorgaans niet kwijt door plotseling een nieuwe inzicht of wat dan ook, maar door een langzaam

indommelen van het hart door gemakzucht. Het is allemaal gewoon, het is allemaal vanzelfsprekend.

En de advent wil ons wakker schudden. En in die context horen we Jezus zeggen, zoals het was in de dagen van Noach, zo zal het zijn wanneer de mensenzoon komt. En de mensenzoon komt niet alleen met kerstmis, maar ook met het einde van de tijden.

De dagen van Noach, wat een wonderlijke vergelijking. Wat deden de mensen toen in Noach's tijd? Nou, het staat erbij: ze aten, ze dronken, ze trouwden. Niks buitensporigs, niks kwaadaardigs.

Ze waren, nou, niet beter of slechter dan wij. Ze leefden simpelweg hun leven, gevuld met alles wat het leven nu eenmaal met zich meebrengt. En daar zit nou juist het punt, niet in het kwaad maar in de onverschillige vanzelfsprekendheid.

De grootste vijand van ons geloof, dit zijn niet de stormen waarin we af en toe verkeren, maar de sleur. Niet de hevige twijfel, maar het vanzelfsprekende, het gewone van alle dag. En dat maakte ook de mensen in Noord-Oostrijk blind, blind voor de horizon, ze keken niet verder dan de volgende dag. Blind voor de roep van God, blind voor de richting waarin hun leven ging. Hun horizon was niet verder dan hun neus lang was, laat ik het zo zeggen. En laten we eerlijk zijn, herkennen we dat niet? We zijn drukker met boodschappenlijstjes dan met onze ziel. We besteden meer zorg aan deadlines en aan onze to-do-lijstjes en aan onze bucketlisten dan aan onze diepste verlangens.

Nee, niet omdat we slechte mensen zijn, maar omdat we, net als in de mensen in Noah's Tijd, in slaap kunnen vallen in het ritme van de van het alledaagse. En dan zegt Jezus vandaag, wees dus waakzaam. Hij zegt niet, wees bang, ook niet kijk eens hoe lang je nog te leven hebt volgens de gemiddelde statistieken. Nee, hij zegt, wees wakker. Advent begint niet met angst maar met een wekroep. Een flinke alarmklok. Ja. Jezus gebruikt vervolgens een ander beeld, de dief in de nacht. Dat klinkt ook niet vrolijk, maar toch zeg je dat niet om ons te laten schrikken, maar om iets duidelijk te maken.

Zijn komst vervolgens, het is niet te voorspellen, het komt niet conform onze planning, maar conform zijn planning. En dat is Advent. Het besef

dat God ons niet vergeten is en dat de geschiedenis niet uit onze handen glipt, maar in zijn handen rust.

Wat betekent dat dan, waakzaam zijn? Het betekent niet dat we Angstig moeten wachten op een oordeel. Waken is leven met open ogen, het is herkennen dat God in het gewone komt, in een gebaar van liefde, in een mogelijkheid om te vergeven, in een gedachte die je hart opent, in een mens die je nodig heeft, in stilte. Waakzaam zijn betekent het gewone niet langer vanzelfsprekend vinden, maar die momenten gebruiken, om iets op te bouwen voor de eeuwigheid.

Advent is het seizoen waarin de kerk fluistert wordt wakker nogmaals, nogmaals niet omdat de nacht gevaarlijk is, maar omdat de ochtend komt, het wordt ochtend, niet omdat er een oordeel komt dat angst aanjaagt, maar omdat de Heer komt die ons thuis wil brengen uiteindelijk.

De Advent is een uitnodiging om niet meer slaapwandelen door het leven te gaan, maar wakker te worden voor Gods nabijheid, want Hij komt, niet om ons te verrassen met angst maar om ons te verrassen met genade. Niet als een dief die steelt, maar als een redder die thuis komt. En niet om het leven te beëindigen, maar om het te vervullen.

De vraag van het evangelie waarmee de adventstijd opent is: leef ik zodanig dat ik hem zou verwelkomen als hij vandaag komt? Leef ik zodanig dat hij zou denken, goed gedaan trouwe dienaar, niet uit angst maar uit verlangen.

Wakker zijn, wat kan dat concreet betekenen Zoek de stilte, door te verlangen ook. Waakzaamheid is geen angstige controle, maar een ontvankelijk hart. En ten derde, elke daad van naaste liefde dat opent een deur voor Christus.

Maar gebruik van Adventstijd, we zullen de diepe betekenis van kerstmis des te beter kunnen bevatten.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk 24 November 2025